

en ny Kirke i den By. Byen har 18,000 Indbyggere og har en Kirke, som for en Del Aar siden ved Statens Hjælp blev udvidet. Det er jo ogsaa Mening, at Købstaden skulde deles i to Sogne, men efter Oplysninger, jeg har modtaget derovre fra, er Kirkegangen ikke særlig stor, og mange Kirker kunde sikkert bruges adskilligt mere, end Tilfældet er. Der er ikke noget i Vejen for at holde Gudstjeneste to Gange om Søndagen, og man kan ogsaa meget godt, om saa skal være, holde Gudstjeneste de søgne Aftener. Jeg kan derfor ikke se nogen Nødvendighed for, at Staten yder dette Tilskud. For øvrigt foreligger Sagen jo ogsaa paa en mærkelig Maade, for det hedder, at det er et foreløbigt Tilskud paa 5,000 Kr. Men hvor meget skal der komme senere? Det faa vi ikke noget at vide om. Der nævnes en Sum af 45,000 Kr. „i dels allerede indsamlede, dels forventede frivillige Bidrag.“ Jeg synes ogsaa, det er en lidt løjerlig Oplysning, at man har 45,000 Kr., men en Del er forventede Bidrag. Om det er det meste, eller hvor stor en Del det er, faar man ikke noget at vide om. Tilmed er vor Stilling saaledes i Øjeblikket, at vi ikke kunne yde Esbjerg disse Penge, uden at vi først selv skulle laane dem, og det er dog en underlig Økonomi at laane Penge for at give dem bort til andre. Jeg tror ikke, den kirkelige Trang er saa stor derovre, at de ikke meget godt kunne betjenes af den Kirke, de have i Øjeblikket.

Dernæst er der et Forslag om at yde et aarligt Tilskud paa 2,000 Kr. til Lønning af en Kaldskapellan for As pr. Juelsminde. Det finde vi heller ingen Anledning til at gaa med til. Det samme gælder Forslaget om at yde 4,000 Kr. aarlig som Tilskud til Lønning af en dansk Præst i Berlin. Det er meget smukt at støtte sine Landsmænd i Udlandet, men jeg synes dog ikke, det er saa paatrængende nødvendigt, at vi hvert Aar skulle sende 4,000 Kr. ned til Berlin. Der er 3,000 Danske i Berlin, oplyses det, og hvis de føle Trang til at have en dansk Præst imellem sig, maa de vel nok selv kunne udrede de dermed forbundne Udgifter.

Jeg skal derefter omtale et Spørgsmaal, som er af mere indgribende Natur. Det er den nye Anmærkning, som Ministeren foreslaar indsat paa Finansloven vedrørende de Tilskud, som hidtil have været ydede til Skolefondene. Den har følgende Ordlyd: „Statstilskud i Medfør af de her omhandlede Lovbestemmelser kan ikke gives til Byggearbejder, eller

andre dermed i denne Forbindelse i Klasse stillede Arbejder, der først ere iværksatte efter den 1. April 1911, medmindre der forinden af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet maatte være givet vedkommende Kommune Tilsagn om Statstilskud til saadanne Arbejder.“ Der staar jo i Øjeblikket en anden Anmærkning, og ifølge den kan der ydes Tilskud til Forrentning og Afdrag af Laan, som Kommunerne maatte optage dels for at bygge nye Skolebygninger, dels for at opføre Gymnastikhuse eller anlægge Idrætspladser og lignende. Jeg tror, at vi allesammen vare meget glade, da den nye Bestemmelse blev indsat paa Finansloven, at disse Tilskud, som fra først af kun vare tiltænkte Skolebygninger, kunde udvides til Gymnastikhuse og Anlæg af Idrætspladser. Jeg tror, denne Bestemmelse har gjort megen Gavn, og der har ud over Landet rejst sig meget anselige og tidssvarende Skolebygninger. Navnlig har det, tror jeg, været meget heldigt, at Landkommunerne have begyndt at bygge Gymnastikhuse, saaledes at man har kunnet drive Gymnastik hele Aaret rundt. Sidste Sommer havde jeg selv Lejlighed til at se to Huse, som vare tilvejebragte ved Hjælp af den Bestemmelse, der staar paa indeværende Aars Finanslov, men som altsaa nu skal gaa ud, særdeles smukke Huse, der dels anvendes til Gymnastikhuse, dels som Forsamlingshuse for Sognenes Beboere og endvidere kunne anvendes ved festlige Lejligheder, naar der ikke udskænkes Spiritus i dem. Sogneraadet havde sin Mødesal i det samme Hus, et særdeles nyttigt og smukt og godt Hus i alle Maader. Men hvis nu denne Bestemmelse indsættes, vil der sikkert blive en Standsning i den gode Bevægelse, der har gjort sig gældende ud over Landet for at rejse smukke og tidssvarende Skolebygninger. Jeg vilde meget beklage, om denne Bevægelse skulde standses, og det kan der være Fare for, naar den Hjælp, Kommunerne hidtil have faaet gennem den Ordning, der er truffen herindefra, standses.

Jeg vil derfor paa det bestemteste fraraade at vedtage denne Anmærkning. Jeg ønsker, at vi blive ved den nu bestaaende Ordning. Der bliver ganske vist sagt, at Udgiften stiger. Udgiften var til at begynde med — jeg tror i 1905 — et Par Hundrede Tusind Kroner, og den skal nu være gaaet op imod 400,000 Kr. Men det er jo egentlig mærkeligt at se, at naar her er Tale om en Udgift, der stiger fra 200,000 til 400,000 Kr., saa korsrer man